

dán. Zákon chtěl kromě pozemků, státem zabraných, požadovacímu právu podléhat i statky deskové bez ohledu na jejich výměru a také pozemky t. zv. rustikální, kteréž — nepatřily-li do velkého majetku pozemkového — podle původních návrhů zákona postiženy nebyly, a pozemky kostelní a obroční, ohledně kterýchž teprve zákon ze dne 15. dubna 1920, č. 311 sb. z. a n. odstranil pochybnosti ze znění § 1 zákona vzniknuvší. K povaze pozemku jako hospodářské součásti statku deskového nebo církevního samozřejmě nelze vyžadovati, aby byl spolu s ním obděláván, neboť pak by pozemky propachtované hospodářskou součástí nebyly a požadovány býti nemohly. Rovněž nemůže býti požadavkem, aby pachtovaný pozemek tvořil se statkem fysický celek nebo jeho nezbytnou součást, neboť i kostelní nebo obroční pozemek je ve smyslu zákona hospodářskou součástí kostela nebo fary a může býti požadován, byť i u kostela nebo fary ani hospodářských budov ani jiných zemědělských pozemků nebylo. Dlužno tudíž za hospodářskou součást deskového statku pokládati každý pozemek, jenž svým výnosem slouží potřebám statku a jenž by spolu se statkem byl obhospodařován, kdyby nebyl propachtován; na-proti tomu pozemek, který hospodářsky náleží k jinému nedeskovému celku anebo který by podle hospodářských zásad a zvyklostí nebyl s deskovým statkem obhospodařován, netvoří jeho hospodářské součásti a nemůže býti požadován, ač-li nepatří do zabraného velkého majetku pozemkového. Provedené šetření však se nevztahuje na všechny okolnosti podle nadřеченého pro posouzení požadovacího práva důležité a nemůže býti základem spolehlivého rozhodnutí, pročež usnesení obou soudů na skutečnostech neobjasněných založená byla zrušena.

Čís. 633.

Pokud lze na základě exekučního titulu, zakazujícího dlužníku výkon služebnosti na pozemku vymáhajícího věřitele, povolití proti dlužníku exekuci pro rušební činy příslušníků domácnosti a čeledi dlužníka.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, R I 689/20.)

Rozsudkem bylo vysloveno, že povinované straně jako majitelce mlýna nepřísluší ve prospěch této reality právo pěšiny přes pozemek žalobců, a že jest povinna další chůze po tomto pozemku se zdržeti. Návrh na povolení exekuce dle § 355 ex. ř. proti straně povinné, by jí bylo znemožněno používání pěšiny přes pozemek žalobců, s o u d p r v é s t o l i c e z a m í t l, z j i s t i v, že povinná strana neprohřešila se proti zákazu vyslovenému v rozsudku, nýbrž že pěšiny používala pouze služka povinného. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil v podstatě proto, že povinná strana odpovídá též za svou čeleď.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a nařídil okresnímu soudu, by o věci dále jednal a ji rozhodl.

D ů v o d y:

K výkonu práva je potřebí vůle vykonati obsah tohoto práva pro sebe, pokud se týče k výhodnějšímu nebo pohodlnějšímu užívání pozemku pa-

nujícího; obsah takového práva arci nemusí oprávněný vykonávati osobně, nýbrž může tak činiti osobou třetí, zejména svými lidmi, pomocníky nebo zjednanými, kteří jsou výslovně nebo podle povahy služebního poměru mlčky zmocněni, aby obsah práva ve prospěch panujícího pozemku vykonávali. Není však tu potřebné vůle oprávněného, když tato třetí osoba jednala proti jeho výslovnému zákazu, leč že oprávněný o dalším výkonu práva věděl a jej trpěl neb aspoň k zamezení jeho nepůsobil. V tom případě, že tomu tak nebylo, nelze v chůzi proti jeho vůli vykonané shledávati nedbání povinnosti mu rozsudkem uložené a není tu předpokladu pro povolení exekuce, neboť za činy příslušníků své domácnosti a zejména lidí služebných ani podle předpisu § 1313 obč. zák. není zpravidla nikdo zodpovědn, pokud v jejich činech nemá účastenství nebo aspoň s jejich činy ve prospěch panující nemovitosti konanými výslovně nebo mlčky nesouhlasil. Podle zjištění prvního soudu rekursním soudem převzatého šla přes onu pěšinu jediné služka povinné strany a to po dvakráte, podle tvrzení povinované strany však učinila tak bez jejího vědomí a proti jejímu zákazu, z čehož dovozuje, že se skutečně chůze zdržovala a že exekuční návrh není odůvodněn, ježto exekuční titul povinné straně jiné povinnosti, než zdržeti se chůze neukládá. Avšak toto zjištění nepostačuje k zamítnutí exekučního návrhu, neboť podle toho, co řečeno, nemusí obsah práva vykonáván býti osobně. Naproti tomu rekursní soud, vycházející z názoru, že strana povinovaná odpovídá za svou čeleď, protože podle žalobního děje chůze tu také její čeleď vykonávala, spokojil se oním zjištěním a nehleděl k námitkám povinované strany, že chůze zakázala a o tom, že přes tento zákaz její služebná tamtudy šla, vůbec nevěděla. Kdyby však tyto námitky byly pravdivými, nebylo by lze v chůzi té spatřovati výkon obsahu služebnosti a nedbání povinnosti rozsudkem uložené. Řízení ve smyslu §§ 358, 55 ex. ř. provedené jeví se tudíž neúplným, a věc nebyla náležitě objasněna pro posouzení, zda-li namítanými okolnostmi nejsou předpoklady k povolení exekuce vyloučeny.

Čís. 634.

Ustanovení § 14, odstavec druhý, nesp. říz. vztahuje se též k úpravě notářských poplatků dle § 179 not. ř.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, R I 706/20.)

Dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž rozhodnuto o upravení účtu notáře za sepsání notářského spisu, byl nejvyšším soudem odmítnut.

D ů v o d y:

Dle § 14, odstavec druhý nesp. říz. nedopouštějí se rekursy proti rozhodnutí druhé stolice o otázce útrat aneb o poplatcích znalců. Tento předpis vztahuje se i k této dovolací stížnosti. Poplatky notáře jsou dle své pravé podstaty útraty, jež strana notáři za notářské úkony je povinna nahraditi. Také účel shora dotčeného ustanovení svědčí jeho tuto hájenému